

כב. אין מברכין ברכת שהחיינו על ספירת העומר, ודרכה טעמים נאמרו בזה (ד).

ידחה הניתוח, או יצליח לספור במשך היום, בודאי יש לצרף השיטות וכל יום מצוה בפני עצמו הוא. והערני למה הביא המ"ב סק"ג דנשים לא יברכו שמא ישכחו והוי ברכה לבטלה, אך החילוק פשוט דנשים פטורות באמת רק רצו לחייב עצמן, ע"ז אומרים כיון שבודאי ישכחו לא תספור בברכה, אבל באנשים שלא אמרין הך סברא שאולי יחסדו יום אחד, ועוד שעיקר החשש של השלחן שלמה שנשים יטעו ולא ידעו הדין שאסור להמשיך בברכה, לכן אסור להם להתחיל ולספור בברכה, משא"כ באנשים שיודעים הדין שאם שכחו אסור לספור בלילות הבאים עם ברכה.

לד) כי בעל המאור סוף פסחים והעיטור סוף הל' מצה, שלא מצינו ברכת שהחיינו אלא בדבר שיש בו הנאה כגון נטילת לולב שהוא בא לשמחה וכו' אבל ספירת העומר אין בה זכר לשום הנאה אלא לעגמת נפש לחורבן בית מאוינו, וכ"כ שו"ת הרשב"א ח"א סי' קכ"ו, הר"ן סוף פסחים, כלכו ובה"ט סק"ה, רוקח סי' שע"א, וחי"י סק"ז כתבו עוד טעם לפי שבזמן הזה המצוה היא זכר למקדש ועל זכר אין מברכים. ואבודרהם שער ג' ובלבוש כתבו הטעם דהספירה היא משום צורך יו"ט שבועות וסמכין אומן דרגל עיי"ש ובשו"ת שיח יצחק סי' רכ"ח.